

са дни и години, но она̀ то̀ще не е могла̀ да престане да пла̀че и да възду̀ха тѐшкво зарадъ сьнѣтъ си, за това̀ е и желѣла сѣмъ едѣнъ пжть то̀ще да го види, или да чѣе сла̀дкѣтъ мѣ гласъ. Ѡ година на година, вдовицата мѣлко нѐщо кѣше се позна̀ла и на̀дчѣла съ своѣто си нещѣстѣе, ако и да не престѣваше да жалѣе за Ѡдалѣнѣето на сьнѣтъ си. Сътъ дѣнь на дѣнь па̀дѣше она̀ въ по̀голема нищѣта̀, за̀щото. врѣченныте парѣ и по̀мощьта не можеше да полѣчи Ѡ сьнѣтъ си. При това̀ не е се грѣжила тѣлкво за парѣте: Но скѣрво зѣли да и кезпоко̀лватъ дѣшата ло̀шави мѣсли. Нѐкога мѣслеше, че сьно̀ и совѣмъ ѣ ѐ забора̀вилъ, и не по̀менѣва вѐке за неѣ. Нѐкога и дохо̀ждѣше на о̀уматъ, че е о̀умрѣлъ, и тѣлото мѣ ѐ по̀грекѣно на чѣжда зема̀ла. На̀й-по̀слѣ и не шѣтана нѣкаква на̀дѣжда да види сьнѣтъ си, но ѣко и да го ѣмаше за о̀умрѣлъ, пакъ сѐкога мѣслеше за нѐго.

Въ едѣнъ дѣнь рѣнво почѣка̀ едѣнъ чело̀вѣкъ на вратата ѝ, и ѝ донѣсе писмо̀ Ѡ по̀щата ѝ прочѣте на̀дписатъ който писѣваше: На ѣндрѣева та вдовица, ко̀кто живѣе въ дѣзна та о̀улица, въ до̀матъ на̀ И-та. Това̀